

nek kell», erotikát, bűnügyi izgalmat, mégis tehetetlenül kénytelenek túrni, hogy egy szerencsés vetélytárs elhalássza előlük a népszerűséget unalmas életrajz-regényekkel, vagy nagyképű giccs-metafizikával. Sőt nem egyszer : az egyetlen képesség. Akiben megvan, époly kevéssé tehet róla, mint a közön-ség, amely nem tud neki ellenállani.

Bizonyára jobb volna, ha az olvasók zöme nem olcsó szórakozást keresne a könyvben. Ha idejében fölismerné a lángelmét, s nem tömjénezné két művész közül gyakran a gyöngébbet. A tehetség is lehetne szemérmesebb, nem kellene okvetlenül odaterpeszkednie a lángész helyére. De a végén ebből is származik valami jó.

Míg az új ige, a remekmű aláhatol, a tömegbe, időbe kerül. Az átlag-olvasó maradi. Évekkel, tizedekkel cammog saját kora mögött. Rajong az új mesékért, ha nem térnek el túlságosan a szabványtól, de irtózik a szokatlan kifejezéstől. Az önálló gondolat fölháborítja. Csak akkor tisztel valamit, amikor már közhellyé kopott.

S az elmaradt tömegben, külvárosi oduban vagy vidéki kúrián ott serdül a holnap vezére. Sejtelve sincs kora művészetéről. Mire megismeri, már csak tiltakozni tud ellene, annyira kialakult saját igénye. A szellemi erők háztartásában a közönség tunyasága lesz a haladás hajtókereke.

ESTI VERS.

A leggyengédebb a földön legyőzi
a legkeményebbet ; a nemlétező
a létezőt. (Laale)

Ó, lassan járni
jobb a futásnál
és járás után
be jó megállni.
Zúg a folyó, a tenger felé tart
boldogan, de százszor
boldogabb a part.
S jobb ülni, minthogy
céltalan menjünk,
hisz azért járunk,
hogy megpihenjünk.
S még jobb feküdni
földön, ha ringat,
és összefonni

nehéz karunkat.
De ennél is jobb,
drágább az álom,
a félig-élet
kinyúlt határon,
túl az erőkön,
túl, mindenen túl
s legyőzni, mit élet
soha fölül nem múl,
mert jó meghalni,
pihenni testtelen,
így estelen,
a földbe lenn .